

De brott, som förde mig på fall,
 Jag icke vill förbålla,
 Ei någon gömd misgärning skall
 Mig till din domstol följa.
 Så går jag döden nöjd emot
 Och ångerfull, men utan knot,
 Mig under bilan böjer,

Exemplaret kostar a s. 2.0.

Joh. Fr. Bäckmans

Fångelse- och Döds- Beträktelser

Efter hans aflifvande funna uti
 hans bröstficka.

SENDER M,
 tryckt i Marquardska Boktryckeriet, 1825.

John Fredrik Bäckman, Garde
dist vid Svea Lifgarde, 22 år
gammal, skulle, den 23 Mars 1825,
i anseende till föröfswadt buller och
oljud uti Kasernen uti förwar in-
fättas, men gaf wid detta tillfälle
ViceKorporalen Gustaf Adolph Eng-
lund uti wredesmod, med en blottad
knif, ett styng i högra sidan, hwar-
af Englund trenne dagar derefter
afled. Bäckman blef för detta &
sin förman föröfswade mord, enligt
Krigsartiklarna, dömd att mista hö-
gra handen, halsbuggas och steglas,

och fann Hans Kongl. Maj:t ej
något skäl wara förhanden, att en-
ligt Bäckmans till Högstidensamme
ingifna böneskrift, honom från döds-
straffet förskona, men förordnade
att han skulle, utan att mista hö-
gra handen, endast halshuggas och
fleglas, hwilket straff han, efter för-
regången Christelig dödsberedelse, un-
dergick wid Åfråttsplatsen utanför
Ekanstull den 30 Juli 1825.

D Herre Gud! hwad har jag gjort?
Nu först jag warse blifwit,
Till hwilket brott, så gräsligt stort,
Mig synda-yrat drifwit;
Hur djupt jag fallen war deri,
Då jag i vredens raseri
Min frigsamrat bund' mörda!

J synder mitt förlåta pund
Jag tidigt nedergräfw.
Med nya synder, stund från stund,
Jag samwetskropan qwäfw.
Från brott till brott mig yrat bref
Från djup till djup jag föll, och blef
För straffet ändelig mogen.

Men intet straff, o Gud! förskär
 Att mig med dig försona
 Och ingen mensklig nåd förmår
 Mig för din wrede skona.
 Min dom jag i mitt hjerta bär,
 Jag mass, och icke mensta, är.
 Åh! att jag oskdd wore.

Förtwiflans fluggor omge mig,
 Mig qvalen öfverhopa.
 Ur djupens nöd, o Gud! till dig
 Jag måste tågligt ropa:
 Åh! är dock tid för nåd och hopp,
 Så länge än din sol går opp.
 För onda och för goda?

Åh! är dock tid? Du wet det, Gud!
 Du wet, om du förskjutit
 En usling, som mot dina bud
 Så fräckt, så länge brutit.

O Gud! Jag har blott gråt och bön:
 Och ewig död är syndens lön,
 Om du ej Dig förbarmar.

O haf dock, haf dock tålmod,
 För Jesu skull mig skona!
 En droppe af hans dyra blod
 Kan all min skuld försona.
 En stråle af hans nådes ljus
 Kan af mitt mörka fångahus
 En himlens förgård göra.

Ja! du har ej förskjutit mig:
 Den hand, du fåfångt rådde
 Till ledning på min lefnadsstig,
 Mig hann i detta häfte.
 Jag kysser denna hulda hand,
 Som lade på mig fångens band;
 Men löste syndarns boja.